

Skögsnuvan.

Min mans styvmor var en gång och plockade bär i Näs' skog. De var två i sällskap. Rätt som hon gick där tappade hon bort sin kamrat och kunde inte hitta henne igen. Hon gick där och tittade efter henne, och så fick hon syn på en människa, som gick längre borta och plockade. Hon vände ryggen åt henne. Hon gick bort mot henne och kallade på henne, för hon trodde, att det kanske var hennes kamrat. Men den andra gick bara allt längre och längre bort, och rätt som det var, gav hon till med ett gapskratt och försvann. Hon trodde, att det var skögsnuvan, som förvillat henne.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008

De har en kommunalordförande i Norra Mellby, som de kallar för "Lille-Per". Han hade varit i Nösådala och skulle köpa gris~~ar~~. När han gick hem, skulle han gå en genväg och visste, att han skulle komma över en gärdesgård vid Skrihall. Han kom dit och gick och gick och trodde, att han gick mot hemmet, men han kom till gårdet vid Skrihall i alla fall. Då begrep han, att där var något galet, och så vände han rocken, och sedan hittade han hem. Men när han kom hem, var klockan 4 på morgonen. Galen var han, så han grät, har hans fru sagt.

Vid Skrihall skulle bo troll. Där skulle vara en järndörr, och om någon öppnade den, så dog han och hela hans släkt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008

Troll och naturföremål.

Det var en trollkäring, som stod på Lunds hall i Vannaröd och hade ensten i förklädet; den skulle hon kasta på Mellby kyrka, men så hann den inte längre än till Stränte, och där ligger den.

Om den stenen och om många andra stora stenar brukar de säga, att den vänder sig, när den luktar nybakat bröd. Men det är bara en vits, för en sten kan aldrig lukta nybakat bröd, och därför vänder den sig aldrig.

7/ Jp. bild.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008

3008

Spöken.

Det var en, som hade Palmahuset, där det spökade alldeles
faseligt, som hette Arndt. Han svor på, att han skulle gräva upp
spöket, fast jag tror inte, att han själv såg det någon gång.
Och han grävde i stallet, så fort han hade tid. Så en eftermiddag
när han hade varit där och grävt, skulle han köra till möllan,
men när han kom till Brönnestads by, blev han sjuk, och där lade
de in honom, och två timmar efteråt var han död.

Det var någon i Palmahuset, som satt och vaggade en liten. När hon satt där och vaggade - det var sent på kvällen - kom där en liten glytt farandes från det ena fönstret till det andra.

De som hade stället i äldre tider, skulle ha varit orsak till att det spökade där. Kvinnan skulle ha skållat ihjäl en krämare, som legat i kostallet och sovit, och så skulle hon ha tagit pengarna från honom. Jag skulle tro, att det var Mölle-Jinsen, som fått reda på detta.

Det var i Dösjöbro. Min syster Alma tjänte där på en gård som hushållerska. Jag var en gång ute hos henne och hälsade på henne. Husbonden - Christersson hette han - var körd bort, och Alma och jag satt uppe och väntade på honom; han skulle ha kaffe, när han kom hem. Rätt som det var hörde jag, att där kom en körare, som stannade vid stora trappan; han slog klatsch med piskan och stannade, det hörde jag tydligt. Jag gick bort och öppnade dörren och skulle ta emot honom, men innan jag kom bort där, flög den upp av sig själv, och Alma kallade på mig, och jag gick bort och satte mig. Hon sade, att jag inte skulle bry mig om det, för det hörde de så ofta. Varsel var det inte, för Christersson kom inte hem, förrän morgonen därpå. - Det var en bror till bonden, som haft gården förut; han hade supit sig ihjäl, och de trodde, att det var han, som gick igen.

I undantagsstugan på stället var där alltid tänt om kvällarna, fast ingen bodde där, men när man kom närmare intill, syntes ingenting.

Den där Christersson, som Alma tjänste hos, söp hemskt och var egentligen en led människa. De trodde, att han var i förbund med Hin Onde. En gång gick han tvärs över gården - det var alldeles vindstilla -, och rätt som det var, flög hatten av honom, slog några "trillingar" och rullade undan, när han skulle ta den. "Nu tog fan hatten," sade han. Så plötsligt stannade den, och han böjde sig ner och tog upp den och satte den på huvudet. Alma och jag stod och såg det.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008

Folkmedicin..

Anna Broberg i Mellby kunde bota "skäver". De sade, att hon hade lånat ett ben på kyrkogården, och när jag sökte henne för Hilda, sade jag till tösen, att försöka ta reda på vad det var hon botade med. Gumman tog och band en duk för ögonen på henne, och sedan förde hon mågonting längs kroppen på henne, och tösen kände efter och sade, att det var ett ben. Det benet skulle hon lämna tillbaka efter en viss tid, för hon hade ju bara lånat det. Men det gjorde hon inte, och hon hade blivit varnad av en ande. Så en kväll hade hon varit borta på kalas och skulle gå hem igen. Hon hade en systerdotter i sällskap. Då kom där efter henne två karlar, svartklädda och i höga hattar. De följde efter henne ända hem till dörren. Systerdottern såg dem och frågade vad det var för någta, men Anna sade, att det skulle hon inte bry sig om. På natten blev hon sjuk och dog strax efter, en 14 dar, tre veckor.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008

Folkmedicin.

- 9 -

När jag var med Hilda, hade jag på något sätt blivit rädd, och när tösen var född, skrek hon alldeles rysligt. Jag gick till en, som hette Augusta, och hon sade till mig, att när tösen gav hals, skulle jag bara ta henne och låta henne dia. Så skulle hon komma och skrämma mig en kväll. En kväll satt jag så, och rätt som det var blev där ett vrål utanför fönstret. Det var inte utan att jag blev litet rädd, men sedan gissade jag mig till, att det måste ha varit Augusta. Men tösen blev bra.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008

Gåta.

Axel Jonsson - han är död nu - brukade framställa denna gåta:

Dä lilla runna löena

satt o titta på dä långa smala

o tänkte:

ack, om ja hade dä i mej.

En katt sitter och tittar på en korv.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3008